

РЕШЕНИЕ

№ 10091

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10724** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на П. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.Т. Р., срещу Решение №2153-21-308 от 07.09.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на Ръководителя на ТП на НОИ-С. град.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се, че в обжалваното разпореждането от 15.06.2015г. липсвали изцяло фактически и правни основания. Необосновано не били зачетени осигурителен стаж и осигурителен доход по: Трудова книжка №787, изд. на 01.01.1968г.; УП-30 №XV-17-93/11.01.1993 г.; УП-30 №XV-18-93/11.01.1993 г., като липсвал сравнителен материал,който да доказва различия. Сочат се решения на ВАС, с които ВАС категорично е изразил позиция, че при липса на данни във ведомости за заплати, меродавни са данните отразени в трудовата книжка, на която се дава приоритет, като официален удостоверителен документ, както и се твърди, че поради липсата на зачерквания, изтривания и други външни недостатъци, „не са налице съмнения за незачитане на надлежно оформени трудови стажове“. Жалбоподателят цитира чл. 37 и 39 от АПК във връзка с извода си, че в определените от закона доказателства „не фигурира съмнението“ на длъжностното лице по ПО, поради което

били нарушени основни административноправни принципи. Описаните документи били официални и се ползвали със задължителна доказателствена сила, не било изяснено реструктурирането на държавни фирми. Твърди се още, че не са спазени изискванията за съдържание на индивидуалния административен акт по повод издаденото разпореждане, тъй като липсвали фактическите и правни основания за издаването на разпореждането за отказ за отпускане на пенсия за ОСВ и тези, довели до производство за проверка на документите за осигурителен стаж на жалбоподателят. В жалбата още се твърди, че липсват безспорни доказателства, опровергаващи доказателствената сила на документите, удостоверяващи стажа на жалбоподателят като длъжностното лице по ПО не се е съобразило със способите за доказване в административният процес, които изисквали положително доказване. В мотивите на разпореждането не се съдържали относими факти, които да установяват по безспорен начин, че документите издадени от „Железопътен завод - С.“ и ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ са нередовни, тъй като липсвал сравнителен материал, съобразно който да се установят различия и други пропуски. Твърди се още от жалбоподателят, че липсата на данни в приетата за съхранение в Осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на ДФ „С.“ не представлява юридически факт с правно значение, тъй като доказването в административният процес е положително т.е. липсата на доказателства не оборва съдържанието на представените документи за трудов и осигурителен стаж, които пенсионният орган е бил задължен да зачете на основание §9, ал.1 от ПЗР на КСО. Също не било отчетено обстоятелството, че бил налице отказ за приемане на ведомостите на ДФ „С.“ в пълен обем от длъжностни лица при НОИ. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв.Р., който поддържа жалбата на посочените в нея основания и моли съда да отмени процесното решение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град, в съдебно заседание се представлява от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Представя писмени доказателства. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Със Заявление № МП- 45429/07.04.2015 г. жалбоподателят П. Т. Д. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на § 4 от ПЗР на КСО, като е представил документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) за преценка на претендираното право и на размера па пенсията, вкл. и такива, издадени от Ж. „Г. Д.“, СО „Вагоностроене“ и ДФ „С.“.

В хода на производството длъжностното лице по чл. 98 от КСО е установило, че част от представените от лицето документи са нередовни от външна страна, поради което е зачело осигурителния стаж единствено въз основа на редовните от външна страна официални удостоверителни документи. Така на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж 4 мес. и 15 дни по чл.104, ал.3 от КСО, 5 год., 6 мес. и 23 дни от втора категория труд и 9 год., 2 мес. и 9 дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд, съгл. чл.104 от КСО - 17 год.,

3 мес. и 8 дни. Пенсионният орган е констатирал, че не са налице законовите изисквания, регламентирани в § 4, ал.1 от ПЗР на КСО и чл.68 от КСО.

По тези съображения е издадено разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностното лице по ПО, като е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ОС в по условията на чл.68, ал.1-2 от КСО и §4, ал.1 от ПЗР на КСО. В разпореждането се съдържат подробни мотиви относно незначителен стаж в Ж. "Г. Д." - С. и ДФ С." по представените от заявителя удостоверителни документи.

По заявление на П. Т. Д. от 15.11.2016 г. е искане за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, с необжалвано разпореждане от 18.11.2016 г. исканата пенсия е отпусната пожизнено, без да е зачетен спорният стаж.

По заявление на П. Т. Д. от 22.10.2019 г. с искане за лична пенсия за ОСВ, 9 необжалвано разпореждане от 19.08.2020 г. исканата пенсия е отпусната при условията на чл. 68, ал. 3 от КСО, също без да е зачетен спорният стаж, и е спряна личната пенсия за ИОЗ.

Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностното лице по ПО е обжалвано в срока по чл.117 ал.2 т.1 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение №2153-21-308 от 07.09.2022 г. е оставил жалбата без уважение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" от КСО и в предвидената от закона форма, установена в чл. 117, ал. 3 от КСО. Процесните разпореждания също са издадени от компетентни органи, видно от представените по делото Заповед № 134/19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ С.-град /лист 107 от делото/.

Решението на директора на ТП на НОИ С.-град съдържа фактическите и правните основания, послужили за издаването му. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, поради което съдът приема, че не са налице пороци, водещи до нищожност на оспорения акт.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК, административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от жалбоподателя в ДФ "С." и Ж. „Г. Д.". Следователно правилно същите не са ценени като годни доказателствени средства за вписаните в тях обстоятелства и правилно на жалбоподателя не е зачетен осигурителен стаж при тези осигурители.

В съдебното производство по искане на ответника е открито производство по реда на чл.193 от ГПК по оспорване на истинността на следните документи: Образец УП-30 № XV-17-93 от 11.01.1993 г. и Образец УП-30 № XV-18-93 от 11.01.1993 г., издадени от Ж. „Г. Д.“-С.; Образец УП-2 №78-2 от 22.05.2000 г. и Образец УП-3 №78-3 от 22.05.2000 г., издадени от ДФ „С.“; Трудова книжка на П. Т. Д. с № 783, издадена на 01.01.1968 г. от Ж. „Г. Д.“-С., в частта ѝ на вписани записи от Ж.“Г.Д.“–на

стр.10,11,14,15,18,19,20,21; Трудова книжка на П. Т. Д. с № 783 - продължение, в цялост, предвид вписаните в същата периоди само в Ж. „Г.Д.“ и в СО“Вагоностроене“.

На основание чл.194, ал. 3 от ГПК съдът приема, че производството по оспорване на посочените документи е успешно проведено. От ответника са представени и приети доказателства, от които по безспорен начин се установява, че същите са неистински.

По отношение на Образец УП-30 № XV-17-93 от 11.01.1993 г. и Образец УП-30 № XV-18-93 от 11.01.1993 г., издадени от Ж. „Г. Д.“-С.: В обр. УП-30 № XV-17-93/11.01.1993 г. за осигурителен стаж за периодите от 01.01.1968 г. до 21.09.1968 г.; от 21.05.1969 г. до 18.09.1969 г.; от 01.03.1972 г. до 01.12.1977 г. на длъжност „бояджия“ с предложение стажът да бъде категоризиран от втора категория труд на основание т. 15 от ПКТП, а в обр. УП-30 № XV-18-93/11.01.1993 г. за осигурителен стаж за периодите от 23.09.1980 г. до 13.02.1981 г.; от 06.08.1981 г. до 05.03.1982 г. и от 01.09.1989 г. до 31.12.1992 г. на длъжност „бояджия“ с предложение стажът да бъде категоризиран от втора категория труд на основание т. 15 от ПКТП. Според образците П. Д. е работил в Ж. на длъжност „бояджия“, като е започнал работа при тежки и вредни условия на труд /за които в образеца е посочено, че трудът е от втора категория по т. 15 от ПКТП - отг./ на възраст ненавършени 18 години. Последното е в нарушение на чл. 112 от КТ/1951 г. с който императивно е забранено да се възлагат на работници и служители до 18-годишна възраст и на работнички и служителки, независимо от възрастта им, особено тежки и вредни за здравето им работи, каквато безспорно е претендираната/в този смисъл е и постановеното по аналогичен случай Решение № 9407/14.09.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3363/2021 г./ Посочената в образците т. 15 от ПКТП /отг./ е приета с ДВ, бр. 58 от 1990 г. и е неотнормирана към осигурителните периоди, удостоверени в обр. УП-30 № XV-17-93/11.01.1993 г., както и към два от трите периода и към част от третия, удостоверени в обр. УП-30 № XV-18- 93/11.01.1993 г. В образците не са отразени адресът на предприятието, както и местонахождението на изплащателните документи, въз основа на които са издадени, което представлява липси на изискуеми реквизити и препятства последваща проверка.

Двете удостоверения са подпечатани с печат на Държавното стопанско обединение „Български държавни железници“/Д. „Б.“/, Ж. „Г. Д.“, който е неотнормиран към датата на издаването им - 11.01.1993 г., тъй като Д. „Б.“ е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на държавни стопански обединения /обн. ДВ, бр.5 от 19.01.1971 г./ и съществува до 1976 г., когато с Разпореждане на Министерския съвет № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за специализация и концентрация на производството и Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс /обн. ДВ, бр. 68/1976 г./ е образувано Стопанско обединение /СО/ „Български държавни железници“. Последното е прекратено е регистрацията с решение от 20.06.1986 г. по ф. д. № 459/1989 г. по описа на СГС, ФО, на фирма „Б.“. От друга страна, към 11.01.1993 г. не съществува и Ж. „Г. Д.“. Такъв правен субект не съществува от 1989 г., когато СГС регистрира под № 27/25.04.1989 г. Държавна фирма „Транстехника“ - С., във вр. с Решение на МС № 50/1989 г., съгласно което от обнародването в ДВ /направено в бр. 40/26.05.1989г./ прекратяват дейността си изброени правни субекти, включително Ж. „Г. Д.“. В тази връзка - удостоверенията са издадени от и са подпечатани с печата на несъществуващи към датата на издаването им осигурители.

При така установените факти и на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК, съдът приема, че обр. УП-30 № XV-17-93 от 11.01.1993 г. и обр. УП-30 № XV-18-93 от 11.01.1993 г., издадени от Ж. „Г. Д.“-С. са неистински документи.

Във връзка с оспорването на обр.УП-2 № 78-2/22.05.2000 г., удостоверяващ осигурителен доход за периода от 01.01.1993 г. до 31.12.1995 г. в размер на 789 614 лв. и обр.УП-3 № 78-3/22.05.2000 г. за осигурителния стаж за периода от 01.01.1993 г. до 31.12.1996 г. на длъжност „бояджия“ с предложение трудът да се зачете от втора категория по т. 15 от ПКТП:

В двата образца е посочено, че ДФ „С.“ е правоприемник на СО „Вагоностроене“, което както е установил АО, не отговаря на действителността. СО Вагоностроене“ е образувано по силата на т. 3 от Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от януари 1987 г. за образуване на асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника“ и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти /обнародвано в ДВ, бр. 11 от 10.02.1987 г./, от 01.01.1987 г., като в състава му са влизали следните заводи: ЖЗП „Г. Д.” - С., Вагонен завод „Червено знаме” - Б., Вагонен завод „А. Ж.” - Д. и Завод за трамваи - С.. СО „Вагоностроене“ прекратява дейността си във връзка с Решение № 50/1989 г. на МС и обнародването от СГС в бр. 40 от 26.05.1989 г. на регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма „Транстехника“. Видно от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, част от ДФ „Транстехника“ - само дъщерната ѝ фирма „С.“, преминава към Държавна фирма „С.“. Останалата част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на ДФ „Транстехника“ по баланса ѝ към 31.03.1990 г. преминават към ДФ „Т.“, с обнародвано регистриране с ДВ, бр. 64 от 10.08.1990 г.

Предвид изложеното по-горе следва категоричният извод, че ДФ „С.“ не се явява универсален правоприемник на СО „Вагоностроене“, като в този смисъл е Решение № 10967/01.11.2021 г. по адм. д. № 6000/2021 г. на ВАС

В образците е вписан БУЛСТАТ[ЕИК] на дружеството -работодател. ДФ “С.” е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 17.06.2011г., като от тази дата е получила ЕИК[ЕИК]. До този момент дружеството се е идентифицирало с ЕФН [ЕГН], а не с Булстат или ЕИК. В тази връзка - пенсионни документи, издадени от ДФ „С.“ на 22.05.2000 г., в които като реквизит е вписан булстат, който не е съществувал към датата на издаването им, се явяват нередовни като антидатирани.

Установено е също, че в бланките и на двата образца фигурират графи „часове“, които са реквизит на утвърдени от управителя на НОИ формуляри след допълнението на чл. 9, ал. 1 от КСО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ, бр. 24/2005 г. и в сила от 01.01.2005 г.

В писмо от СРП е представена информацията относно, прокурорска проверка образувана по сигнал на ТП на НОИ С. – град, във връзка със множество еднотипни документи, издадени от ДФ „С.“ и подписани от лице „И. Р.“, каквито се явяват и обр.УП-2 № 78-2/22.05.2000 г. и обр.УП-3 № 78-3/22.05.2000 г. Установено е, че ДФ „С.“ е представлявана от Д. Р. К. Лицето И. Р. е бил ръководителят на едно от четирите подразделения на ДФ „С.“ и по данни от изготвената съдебно-графическа експертиза по прокурорската преписка, съществуващите върху документите подписи са положени със стремеж за имитация на действително съществуващ подпис на И. Р. Р., но не са положени от последния. Тези изводи /Протокол № 26-Е/2019, приет като

доказателство по делото/ касаят и обследваните образци УП-2 и УП-3, издадени от ДФ „С.“ на жалбоподателя.

- И двата образца са издадени от ДФ „С.“, а са подпечатани от ДФ „Стройманшинженеринг“. Налице са различни осигурители, с оглед на което следва да се съобрази съгласно цитираното по-горе Решение № 15171/08.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7283/2020 г.

В образец УП-2 е посочено, че за невярно вписани данни виновните длъжностни лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл. 349 и 350 от КСО. Към 2000 г., когато се претендира, че е издадено коментираното удостоверение, посоченият кодекс се нарича Кодекс за задължително обществено осигуряване /КЗОО/, като промяната на наименованието му - Кодекс за социално осигуряване /КСО/, е направено с изменението и допълнението на кодекса, обнародвано в ДВ бр. 67/2003 г. от 29.07.2003 г. и не може да бъде вписано в удостоверение, издадено през 2000 г. От друга страна, категорично на антидатиране сочи и обстоятелството, че в КЗОО в приложимата редакция към 2000 г. липсват чл. 349 и 350, като същите са допълнени отново с ДВ бр. 67/2003 г. В образец УП-3 е отразено, че се издава съгласно чл. 40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ, бр.19/2003 г. и влиза в сила от 01.01.2003 г., а образецът е издаден на 22.05.2000 г. - три години преди отпечатването на бланката.

При така установените факти и на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК, съдът приема, че обр. УП-2 № 78-2/22.05.2000 г., удостоверяващ осигурителен доход за периода от 01.01.1993 г. до 31.12.1995 г. в размер на 789 614 лв. и обр.УП-3 № 78-3/22.05.2000 г., издадени от ДФ „С.“ са неистински документи.

По отношение на оспорването на **Трудова книжка № 783, издадена на 01.01.1968 г. от Ж.„Г. Д.“**, и **Трудова книжка № 783 – продължение**, съдът счита за установено следното: в двете трудови книжки липсват печати на издателя им, поставени по начин да засегнат двете страници, в нарушение на Инструкция № 2492 за издаване на документи за трудов стаж. Периодите в Ж. „Г. Д.“ и в двете трудови книжки е заверен с печат с надпис „М. Т. и С. Железопътен завод „Г. Д.“. Посочената абrevиатура е наименование на ресорното министерство - Министерството на транспорта и съобщенията, но е неотнoсима към заверените периоди, тъй като към датите на заверките през 1968 г., 1969 г., 1977 г., 1981 г., 1982 г. и 1992 г. министерството съществува под друго наименование. С Указ № 236/12.03.1966 г. /ДВ, бр. 21/66 г./ Министерството на транспорта и съобщенията се разделя на две министерства - Министерство на транспорта и Министерство на съобщенията, като преобразуването на Министерството на транспорта отново в Министерство на транспорта и съобщенията е извършено едва с Решение от 21.12.1999 г. на Народното събрание за структурни промени в Министерския съвет /ДВ, бр. 112/23.12.1999 г./, което влиза в сила с приемането на Устройствения правилник на Министерството на транспорта с ПМС № 4/21.01.2000 г. /ДВ, бр. 10/2000 г./ (по аналогичен случай е постановено Решение № 8216/25.06.2020 г. по адм. д. № 8922/2019 г. ВАС, във връзка с нередовните заверки на спорния стаж). Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се

установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. С оглед на цитираната норма, печатът следва да отразява актуалната правноорганизационна форма и наименование на предприятието, като по силата на закона последното не следва да използва печат, отразяващ в случая наименованието на завода до 1976 г.

В Трудова книжка № 783 - продължение периодът от 01.01.1993 г. до 31.12.1996 г. е вписан и заверен на стр. 8-9 като придобит в СО „Вагоностроене“ и е подпечатан с печат „СО „Вагоностроене“ - ДФ „С.“. Както бе посочено, от една страна, СО „Вагоностроене“ съществува от м. януари 1987 г. до 25.04.1989 г., т.е. през заверения период не съществува в правния мир, а от друга - не

Предвид посоченото, съдът приема Трудова книжка № 783, издадена на 01.01.1968 г. от Ж.„Г. Д.“, и Трудова книжка № 783 – продължение, за неистински по смисъла на чл. 193 от ГПК.

Неоснователни са твърденията в жалбата, че административният орган излязъл извън рамките на своята компетентност при преценка на представените по административната преписка писмени доказателства. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административният орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт, което е и направил.

При липсата на редовни документи по чл. 40 от НПОС за жалбоподателя е налице възможност да установи спорния осигурителен стаж по исков ред съгласно Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че по отношение на документите, издадени от ДФ „С.“, е изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО, с което се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендирания 10-годишен давностен срок. Чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на пенсионния орган и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от

Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд
София-град, III отделение, 57 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.Т. Р., срещу Решение №2153-21-308 от 07.09.2022 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на Ръководителя на ТП на НОИ-С. град

ОСЪЖДА П. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], да заплати на ТП на НОИ С.-град, сумата от 100.00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.